

*Begrundelse***Ivar Nørgaard (S):**

Efter at Maastricht-traktaten nu er trådt i kraft, er der en række vigtige og til dels vanskelige spørgsmål på dagsordenen i vores Europapolitik. Det drejer sig om GATT-forhandlingernes afslutning, det drejer sig om bekæmpelse af arbejdsløsheden, det drejer sig om optagelse af de fire ansøgerlande i EF, og det drejer sig om den næste bølge af lande, der ønsker optagelse i EF, nemlig de øst- og centraleuropæiske lande, og så drejer det sig om, hvordan vi kan praktisere åbenheds-, nærheds- og demokratiprincipperne. Endelig er der spørgsmålet om, hvorvidt man vil forbinde disse problemer med forslag om ændring i institutionerne.

Der skal nu være møde i Det Europæiske Råd om få dage, og derfor er de syv partier bag ved det nationale kompromis enedes om at stille denne forespørgsel til statsministeren og udenrigsministeren om de retningslinjer, man vil anlægge for den danske Europapolitik.

*Besvarelse***Statsministeren (Nyrup Rasmussen):**

Tidspunktet for den forespørgsel om Europapolitikken, der i dag finder sted, er valgt. Den 1. november trådte Maastricht-traktaten i kraft. Det lønner sig allerede af den grund at gøre et par mere principielle overvejelser, og det vil jeg gerne begynde med.

Nu har vi så Traktaten – senere end planlagt – og i en proces, som i sig selv satte befolkningens opfattelse af og krav til det europæiske samarbejde i centrum. Derfor har indgangen til det europæiske samarbejde på Maastricht-traktatens grundlag fået et nyt og i grunden bedre og bredere folkeligt afsæt, og derfor har vi også en Edinburgh-aftale, som på væsentlige punkter præciserede Danmarks holdning.

Hvad er det så, vi har prøvet at gøre med denne seneste fase i det europæiske samarbejde? Det er to svære ting på én gang. Det er for det første at tilpasse og opdatere samarbejdet til den europæiske virkelighed, som har ændret sig radikalt, og det er for det andet – og det er selvsagt endnu sværere – at lægge sporene mod fremtiden.

Der er jo i disse år generelt større usikkerhed om udviklingens forløb; det kan man lige så godt se i øjnene. Som en britisk politiker

sagde forleden dag, da han blev spurgt om Majorregeringens Nordirlandsforhandlinger:

»Det er langtfra sikkert, at der kommer noget ud af det. Men hvis nogen havde spurgt mig, om der ville blive frie valg i Sydafrika, fred i Mellemøsten, eller om Berlinmuren ville falde, så ville jeg have sagt nej til alle tre ting; det er en anden verden.«

Større usikkerhed om udviklingens forløb har to umiddelbare konsekvenser. Man kan ikke benytte gårsdagens redskaber i nutidens politik, for de redskaber er ikke mere tilstrækkelige. Det bliver samtidig vanskeligere at finde ud af, hvordan nye redskaber skal udformes, for virkeligheden flytter sig hele tiden. Det er ikke noget tilfælde, at Maastricht-traktaten forudser et næste sæt regeringskonferencer i 1996.

Men frem for nu at fortabe sig i, hvordan virkeligheden kan tænkes at se ud til den tid, vil jeg hellere, at vi koncentrerer opmærksomheden om de problemer, der skal løses nu, med de redskaber, der står til rådighed i dag. Der er Maastricht-traktaten et af redskaberne. Og her gælder det om at udnytte Traktaten på en sådan måde, at Europas borgere i dagligdagen kan konstatere helt konkrete og håndgribelige forbedringer. Det er det, der tæller; det er resultaterne, vi skal måles på.

Det drejer sig nu om at udfylde de nye rammer, Maastricht-traktaten giver os, i det europæiske samarbejde.

Den danske regerings prioritering skal der ikke herske tvivl om. Arbejdsløsheden er det helt store og overskyggende problem i det europæiske samarbejde. Kan vi ikke løse det, kan vi ikke få skabt fornyet bæredygtig vækst i vore økonomier, er der en lang række andre og påtrængende opgaver, vi heller ikke kan løse. Bekæmpelsen af arbejdsløsheden må derfor gives den højeste prioritet.

Men, vil nogen måske sige, hvad hjælper det, at vi sætter meget stærkere ind for at bekæmpe Europas arbejdsløshedsproblemer, hvis verden i øvrigt står i brand omkring os? Er det ikke en alt for indadskuende, ja, navlebeskuende holdning? Svaret er nej – nej, fordi de fleste for ikke at sige næsten alle de internationale problemer, vi står over for, har en meget væsentlig økonomisk komponent. Dem kan vi derfor ikke klare uden selv at besidde den fornødne økonomiske styrke. Nej, fordi der også må være tillid i befolkningen til, at de nære problemer ikke glemmes for de fjerne.